

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Kamenické a soudců Mgr. Hany Řihové a Mgr. Lucie Pšeničkové ve věci **péče o nezletilé děti S** [redacted], **J** [redacted], narozeného [redacted], a **A** [redacted], narozeného [redacted], oba zastoupené **Městským úřadem** [redacted], jako kolizním opatrovníkem, děti **Ing. D** [redacted] **S** [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted], [redacted] čp. [redacted], okres [redacted], a **Ing. J** [redacted] **S** [redacted], narozeného [redacted], bytem [redacted], [redacted] čp. [redacted], právně zastoupeného **JUDr. Petrem Čunderlíkem**, advokátem, se sídlem Praha 1, Štěpánská čp. 123, 110 00, **o zvýšení výživného**, o odvolání **otce** proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 28. února 2011, č.j. **11P 169/2007-113**, ve znění opravného usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 08. března 2011, č.j. **11P 169/2007-117**,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně, ve znění opravného usnesení soudu I. stupně **se ve výroku II. mění tak**, že dlužné výživné za dobu **od 01. září 2010 do 31. srpna 2011** pro nezletilého **J** [redacted] **ve výši 140.000,- Kč** a pro nezletilého **A** [redacted] **ve výši 105.000,- Kč** je otec povinen zaplatit **ve lhůtě dvou měsíců** od právní moci tohoto rozsudku, k rukám matky; **jinak se rozsudek soudu I. stupně potvrzuje.**
- II. **Žádný** z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně ani před soudem odvolacím.

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně přistoupil ke zvýšení výživného pro nezletilé děti S [REDACTED], J [REDACTED] a A [REDACTED], s účinností od 1. září 2010, na částky 40.000,- Kč měsíčně pro nezletilého J [REDACTED] a 30.000,- Kč měsíčně pro nezletilého A [REDACTED], splatné vždy do každého 15-tého dne v měsíci předem, k rukám matky. Dlužné výživné za dobu od 01. září 2010 do 28. února 2011 ve výši 120.000,- Kč pro nezletilého J [REDACTED] a 90.000,- Kč pro nezletilého A [REDACTED] uložil otci zaplatit ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám matky. Konečně o nákladech řízení mezi účastníky rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V důvodech svého rozhodnutí soud I. stupně uzavřel, že od doby posledního rozhodování soudu o výživném pro nezletilé děti (v souvislosti s úpravou poměrů k nezletilým dětem pro dobu před i pro dobu po rozvodu manželství v říjnu roku [REDACTED]) se podstatným způsobem změnila poměry, jak na straně nezletilých dětí, tak i jejich rodičů. Došlo totiž k podstatnému nárůstu potřeb obou nezletilých dětí v souvislosti s jejich postupující školní docházkou a rozvíjejícími se zájmy, ale také i k podstatnému nárůstu příjmů na straně obou rodičů, především na straně otce, aniž by se jakkoliv změnil rozsah jejich vyživovací povinnosti (žádný z nich nemá jinou vyživovací povinnost, než ke společným nezletilým dětem). Po zrušení manželství rozvodem došlo k vzájemnému majetkovému vypořádání mezi rodiči nezletilých, v této souvislosti otec již neplatí nezletilým stavební spoření, náklady na bydlení, poklesla mu výše hypotéky a na této se podílí již jen ½. S ohledem na podstatný nárůst příjmů otce pak považoval za přiměřené výživné od září 2010, kdy došlo k završení nárůstu potřeb nezletilých s ohledem na uplynulou dobu od data posledního rozhodování soudu, v částkách 40.000,- Kč a 30.000,- Kč měsíčně, s tím, že nebylo zjištěno, že by matka dosud s finančními prostředky, které jí otec dosud poskytoval na výživném pro oba nezletilé nakládala jakkoliv neoprávněně či rizikově, tvořila a tvoří dětem úspory, a to i z dosavadní výše výživného, proto neuložil otci povinnost část výživného skládat na konkrétní vinkulovaný účet ve prospěch soudu, ale k rukám matky, s tím, že vzhledem ke stanovené výši, je předpoklad toho, že částka 10.000,- Kč měsíčně pro každého z nezletilých dětí je určena na tvorbu úspor. Takto vysoké výživné stanovil i s přihlédnutím k tomu, že se otec s dětmi stýká, dává jim dárky. Vzhledem k tomu, že otec výživné platil v dosud vyměřené výši a ke zvýšení výživného bylo přistoupeno se zpětnou účinností, činil na zvýšeném výživném dluh částky, jak o nich soud rozhodl, které, vzhledem k tomu, že se jedná o finanční prostředky, které již měly složit na úhradu potřeb nezletilých, s přihlédnutím k aktuální výši otcova příjmu, uložil otci zaplatit ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku, tedy v poněkud delší, než zákonné lhůtě, která je třídní od právní moci rozsudku.

Včasné odvolání si, prostřednictvím svého právního zástupce, proti tomuto rozsudku soudu I. stupně podal otec nezletilých. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že výživné nově stanoví pro nezletilé děti od 01. ledna 2011 a sice v částkách 31.000,- Kč měsíčně pro nezletilého J [REDACTED] a 21.000,- Kč měsíčně pro nezletilého A [REDACTED], přičemž z těchto částek bude stanoveno, že u každého z nezletilých částka 10.000,- Kč bude otcem skládána na vinkulovanou vkladní knížku u [REDACTED], zbývající část pak bude hrazena k rukám matky, přičemž dlužné výživné, vzniklé jeho zvýšením, bude otcem složeno rovněž pro nezletilé na vkladní knížky, které otec u [REDACTED] již založil na jména nezletilých dětí.

V důvodech vytýká soudu I. stupně nesprávné právní hodnocení, zejména pokud jde o posuzování výše otcových příjmů. V této souvislosti poukazuje na to, že otec nedosahuje žádných příjmů ze zaměstnaneckých náhrad, nedostává ošatné, hradí si spotřebu služebního vozidla pro osobní účely, je mu pořizovací hodnota služebního vozidla tzv. přidaňována k základu daně, platí si soukromé telefony. Určitou, a to nemalou, část svých peněz musí vynakládat na udržení svého příjmu vzhledem ke své reprezentaci tak, aby si vysokou manažerskou funkci dále udržel. Poukazuje na to, že se s dětmi stýká, že v této souvislosti dalším způsobem poskytuje dětem finanční plnění. Za nepravdivé označil tvrzení matky o tom, že přestal o své vůli platit dětem stavební spoření. Tato záležitost byla předmětem vypořádání společného jmění po rozvodu manželství. Tato stavební spoření matka dětem zrušila a založila spořicí účty, přičemž z jeho pohledu není nikterak ošetřeno, zda matka bude nadále dobrovolně dětem vytvářet tyto úspory a po jak dlouhou dobu. Tvorbu úspor považuje za významnou složku výživného a proto navrhoval, aby bylo z jeho strany výživné částečně ukládáno na jím pro děti založené životní a investiční pojištění, což ale nebylo akceptováno, a proto nově v této souvislosti založil dětem vkladní knížky u [REDAKCE], znějící na jejich jména, které po rozhodnutí soudu budou vinkulovány tak, aby s penězi na těchto vkladních knížkách nemohlo být disponováno bez případného souhlasu soudu. Na potřebách synů se chce podílet, nikoliv však prostřednictvím soudem stanovených alimentů, ale na základě svého vlastního rozhodnutí, což považuje za spravedlivé. Poukazuje na to, že nežije v žádném vakuu, že má nový partnerský vztah, a že minimálně je v této společnosti běžné a snad i morální, aby se na jeho příjmech podílela i jeho stávající rodina, byť mu žádná zákonná vyživovací povinnost v mezidobí nepřibyla. Dále poukazuje na to, že jeho příjem zásadně ovlivňuje mimořádná výplata jednorázové složky mzdy, na kterou však nemá automaticky nárok a není ani do budoucna jisté, zda mu bude nadále vyplácena. Poukazuje i na to, že i matčin příjem je nadprůměrný a konečně namítá, že děti mají nepřiměřeně vysoké náklady.

Matka se k odvolání otce vyjádřila tak, že navrhuje potvrzení rozsudku soudu I. stupně, jako věcně správného. Poukázala především na délku doby, po kterou nebylo výživné zvyšováno, na to, že s vývojem dětí se potřeby dětí zcela zásadně zvyšují, ať již jde o školní docházku či o rozsah jejich zájmových aktivit, které se snaží podporovat, pokud o ně synové stojí a mohou jim do budoucna přinést něco pozitivního. Vzhledem k finančním poměrům otce má za to, že si synové, kteří mají právo podílet se na životní úrovni svého otce, mohou dovolit i poněkud nákladnější sportovní aktivity, než je to zcela běžné u jejich vrstevníků. Poukazuje na to, že v minulosti otec na zvýšené jednorázové výdaje synů i přes její žádosti nepřispěl, a to ani v době, kdy již jeho příjem byl vyšší, což se nyní v řízení ukázalo. Poukazuje i na to, že otec přes zvýšení svých příjmů ve své podstatě nebyl ochoten na zvýšení výživného dobrovolně přistoupit, a to ani na to zvýšení, které ve svém návrhu navrhovala původně. Zvýšené výdaje synů po dobu 5 let financovala ze svých příjmů, které jsou mnohonásobně nižší než příjmy otce, byť se nejedená o zcela nízký příjem. Pokud jde o dárky, synové od otce dárky dostávají, ale zcela běžné, jak je tomu i v jiných rodinách. Z majetkového vypořádání po rozvodu nezískala žádné finanční plnění, pouze většinový podíl na bytu v [REDAKCE], na který nadále splácí hypotéku, aby děti mohly zůstat bydlet v dosud známém bydlišti, které je v blízkosti školy. Po rozhodnutí soudu I. stupně založila dětem spoření u [REDAKCE], které je sice vedeno na její jméno, nicméně trvalým příkazem se zavázala na toto spoření měsíčně ukládat každému z dětí 10.000,- Kč, což od dubna 2011 činí, včetně toho, že každému synovi při založení tohoto spoření vložila na účet částku 10.000,- Kč, takže aktuálně mají na tomto spoření děti naspořeno něco okolo 60.000,- Kč. Nikdy nenakládala nevhodně s výživným pro syny, ostatně nic konkrétního v tomto směru otec ani netvrdí.

Kolizní opatrovník se k odvolání otce vyjádřil tak, že navrhuje potvrzení rozsudku soudu I. stupně, jako věcně správného.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, po zjištění, že odvolání je podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí soudu I. stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal odvoláním otce napadený rozsudek soudu I. stupně (ve znění opravného usnesení), jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 3, 5 občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), a neshledal odvolání otce opodstatněným.

Posouzením obsahu shora uvedeného spisu soudu I. stupně odvolací soud nezjistil, že by řízení před soudem I. stupně trpělo některou ze zmatečnostních vad řízení, uvedených v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), odst. 3 o.s.ř., či jinou vadou řízení, která by měla nebo mohla mít za následek nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně ve věci, k nimž je odvolací soud povinen přihlížet i z úřední povinnosti.

O rozhodných skutkových okolnostech soud I. stupně správným a úplným způsobem, na základě provedeného dokazování, zjistil, že oba nezletilí jsou narozeni za trvání manželství svých rodičů, toto manželství bylo rozvedeno a právě v souvislosti s rozvodovým řízením rodičů nezletilých bylo rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 01. října 2007, č.j. 11 Nc 100/2007-70, rozhodnuto o svěřeni obou nezletilých do výchovy matky (pro dobu do rozvodu i pro dobu po rozvodu manželství) a s účinností od 01. srpna 2007 a od právní moci výroku soudu o zrušení manželství rozvodem bylo otci uloženo přispívat na výživu nezletilého J. █████ částkou 20.000,- Kč měsíčně a na výživu nezletilého A. █████ částkou 15.000,- Kč měsíčně, splatnými vždy do každého 15-tého dne v měsíci předem, k rukám matky. V této době žádný z rodičů neměl jinou vyživovací povinnost, než k těmto dvěma nezletilým dětem, děti navštěvovaly první a třetí třídu základní školy, byly zdravé, měly běžné potřeby dětí svého věku. Matčin průměrný čistý měsíční příjem činil 18.764,- Kč, otcův pak 154.215,- Kč. Otec byl již v té době odstěhován, a to do podnájmu, matka s dětmi bydlela v původním společném bydlišti. Otec uhrazoval matce a dětem náklady na bydlení v tomto bytě a splácel sám hypotéku na tomto bytě, dále platil dětem stavební spoření 1.500,- Kč měsíčně každému. V rámci svého společného majetku měli rodiče rodinný dům v █████ a byt v █████ o velikosti 4+1 s příslušenstvím, který byl zatížen nesplacenou hypotékou 2.600.000,- Kč. V lednu 2011 pak matka nezletilých dětí podala k soudu návrh na zvýšení výživného pro obě nezletilé děti, s odůvodněním, že se potřeby nezletilých dětí zvýšily a otec oproti předchozí dohodě na zvýšené potřeby dětí nad rámec dosud stanoveného výživného nepřispívá, přestal platit dětem stavební spoření, snížila se mu splátka hypotéky, neplatí náklady na bydlení dětem, zvýšil se jeho příjem, nezletilí aktuálně navštěvují 6. a 4. třídu základní školy, věnují se sportovním aktivitám, v zásadě jsou zdravé, mají běžné zdravotní obtíže, mají běžné potřeby. Oba synové jsou nadále v péči matky, otec se s nimi stýká po dohodě s matkou. Žádnému z rodičů v mezidobí žádné vyživovací povinnosti nepřibyly. Otec dnes žije s novou partnerkou ve společné domácnosti, která má vlastní zdroj příjmu, má v péči dvě nezl. děti. V roce 2010 činil průměrný čistý měsíční výdělek matky 28.926,- Kč. Otec od 01. července 2010 nastoupil do nového zaměstnání, kde v období července až prosince 2010 činil jeho průměrný čistý měsíční příjem 351.809,- Kč. U předchozího zaměstnavatele pak v období ledna až června 2010 činil jeho průměrný čistý měsíční příjem 261.232,- Kč. Celkem tak v průměru za rok 2010 činil jeho průměrný čistý měsíční příjem 306.521,- Kč. Otec se nadále s dětmi stýká, dosud vyměřené výživné platí řádně, kupuje dětem dárky. Otec pak již neuhrazuje dětem náklady na bydlení a neplatí jim stavební spoření, tuto záležitost

rodiče řešili v rámci vypořádání svého společného jmění manželů po rozvodu. Matka má většinový spoluvlastnický podíl na bytě v [REDACTED], kde s dětmi bydlí a v této souvislosti splácí hypotéku 8.300,- Kč měsíčně. Rovněž otec na tento byt platí část hypotéky ve výši 8.300,- Kč měsíčně, nadále je spoluvlastníkem tohoto bytu (byt v menšinovém podílu). Otec je pak (na základě výsledku vypořádání SJM) výlučným vlastníkem rodinného domu na okrese [REDACTED]. V rámci vypořádání SJM matka získala automobil, otec si pak v roce 2010 pořídil osobní automobil za 400.000,- Kč.

Za podmínek § 213 o.s.ř. odvolací soud dokazování dále doplnil o aktuální zprávy o příjmech obou rodičů, z nichž zjistil, že v souvislosti s ukončením pracovního poměru otce ke konci června 2010 otec neobdržel odstupné, v období ledna až července 2011 činil jeho průměrný čistý měsíční příjem 354.953,- Kč. V období ledna až května 2011 pak průměrný čistý měsíční příjem matky činil 27.868,- Kč. V dubnu 2011 matka založila oběma nezletilým spořicí účty u [REDACTED], na které jim od dubna ukládá 10.000,- Kč měsíčně. Tento bankovní produkt je veden na jméno matky nezletilých dětí. Otec založil dětem vkladní knížky u [REDACTED] na jména dětí obyčejné s výpovědní lhůtou dva roky.

V průběhu odvolacího řízení pak rodiče učinili svými prohlášeními nesporným, že od dubna 2011 do srpna 2011 včetně otec na výživném pro J [REDACTED] platil 40.000,- Kč a pro A [REDACTED] 30.000,- Kč měsíčně k rukám matky. V měsíci březnu 2011 zaplatil otec k rukám matky výživné v původní výši, tedy 20.000,- Kč pro J [REDACTED] a 15.000,- Kč pro A [REDACTED].

Posouzením tohoto skutkového stavu věci, jak jej zjistil soud I. stupně, s přihlédnutím k tomu, co bylo zjištěno provedeným dokazováním v odvolacím řízení, rovněž i odvolací soud dospěl k závěru, že oběma rodičům nezletilých dětí nadále svědčí k těmto dětem jejich zákonná vyživovací povinnost, protože tyto děti, vzhledem ke svému věku a své dosavadní přípravě studiem na své budoucí povolání, nejsou dosud samy schopny se živit, přičemž jsou současně splněny zákonné podmínky pro zvýšení dosavadní výše výživného pro tyto nezletilé děti z důvodu zjištěné podstatné změny poměrů, jak na straně nezletilých dětí, tak i na straně obou rodičů (§ 99 odst. 1 zákona o rodině).

Za podstatnou změnu poměrů na straně nezletilých dětí, jak bylo soudem I. stupně správně zjištěno, lze považovat nárůst jejich odůvodněných potřeb v souvislosti s jejich postupným vývojem, rozvíjejícími se zájmy, postupující školní docházkou. Oba nezletilí, zejména pak nezletilý J [REDACTED], se již blíží do věku, kdy jejich potřeby ve své podstatě začínají převyšovat potřebu dospělého člověka, neboť výdaje na jejich stravu, ošacení i bydlení jsou nadále zvyšovány výdaji na jejich další vzdělání, zájmy, především sportovní. I nezletilý A [REDACTED] postoupil o tři ročníky základní školy, rovněž i jeho náklady aktuálně zvyšují náklady na studium i jeho rozvíjející se zájmy.

I odvolací soud pak (opět zcela v souladu se soudem I. stupně) hodnotí tu okolnost, že s ohledem na dobu, kdy naposledy bylo o výživném pro nezletilé děti soudem rozhodováno, završil se výše zmiňovaný nárůst jejich potřeb již k 01. září 2010. K tomuto datu totiž uplynula od posledního rozhodování soudu o výživném doba zhruba tří let, kterou i odvolací soud, z hlediska hodnocení nárůstu potřeb dětí, hodnotí jako významnou.

V obecné rovině pak platí, že oprávněné potřeby nezletilého dítěte hodnotí soud vždy v souvislosti se schopnostmi, možnostmi a majetkovými poměry povinných rodičů. Pro určení výše výživného bere v úvahu jejich reálné výdělečné možnosti a schopnosti (§ 96 odst. 1 zákona o rodině).

V projednávané věci jsou pak majetkové poměry obou rodičů ovlivněny nárůstem jejich příjmů, byť ve významnější výši se jedná o nárůst příjmu na straně otce, aniž by současně se jakkoliv u nich změnil rozsah jejich zákonných vyživovacích povinností. Ve vztahu k příjmům v roce 2007 činí nárůst matčina příjmu v roce 2010 + 10.162,- Kč měsíčně a v první polovině roku 2011 pak + 9.104,- Kč měsíčně. U otce pak tento nárůst příjmů (ve vztahu k roku 2007) činí v roce 2010 + 152.306,- Kč měsíčně a v první polovině roku 2011 + 200.738,- Kč měsíčně, což je v případě otce nárůst o 98 % (ve vztahu k roku 2010) a o 130 % (ve vztahu k prvnímu pololetí roku 2011). U matky jde o nárůst o 54 % / ve vztahu k roku 2010) a o 49% (ve vztahu k prvnímu pololetí roku 2011).

Posouzením těchto údajů je zřejmé, že k nárůstu příjmů došlo především na straně otce nezletilých dětí, a příjem otce je aktuálně zhruba 13x vyšší, než je příjem matky nezletilých dětí.

Z hlediska rozsahu vyživovacích povinností se u žádného z rodičů nic nezměnilo, oba mají vyživovací povinnost pouze ke svým dvěma společným nezletilým dětem.

Ke své stávající partnerce ani k jejím dětem otec nemá dānu žádnou zákonnou vyživovací povinnost, k níž by bylo možno při rozhodování této věci přihlížet.

Z výše uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že životní úroveň rodičů nezletilých dětí je značně rozdílná. Přitom děti mají právo podílet se na životní úrovni svého otce, jehož životní úroveň je vyšší než životní úroveň jejich matky, s níž žijí ve společné domácnosti.

V této situaci pak i s přihlédnutím k tomu, že otec se s dětmi stýká, poskytuje jim běžné dárky nad rámec výživného, shledává i odvolací soud soudem I. stupně nově stanovenou výši výživného za zcela odpovídající zákonným hlediskům, a to i s přihlédnutím k § 85a odst. 2 zákona o rodině, kdy za odůvodněné potřeby nezletilého dítěte je třeba považovat i tvorbu úspor, zabezpečujících zejména přípravu na jejich budoucí povolání, budoucí bydlení, pojištění apod. I odvolací soud z této soudem I. stupně vyměřené částky výživného pro každého z nezletilých uvažuje, že zhruba částka kolem 10.000,- Kč by měla sloužit právě na tvorbu těchto úspor.

Vzhledem k tomu, že matka, která má děti svěřeny do výchovy, má ze zákona povinnost spravovat jmění svých dětí s péčí řádného hospodáře (§ 37a zákona o rodině), přičemž se z dosavadního obsahu spisu soudu I. stupně, a ostatně ani z tvrzení samotného otce, nepodává soudu nic konkrétního o tom, že by matka tuto svoji povinnost v minulosti jakkoliv porušovala (nakonec v odvolacím řízení matka i prokázala, že se hodlá zachovat podle rozhodnutí soudu, pokud po rozhodnutí soudu I. stupně z výživného, které je k jejím rukám otcem zasíláno, začala pro děti ukládat na jí zřízený spořicí účet u banky každému 10.000,- Kč měsíčně), neshledal ani odvolací soud žádný důvod k tomu jakkoliv omezovat rodičovskou zodpovědnost matky ve smyslu § 44 odst. 2 zákona o rodině. Bezpochyby je právem otce, aby požadoval po matce vyúčtování toho, jak s výživným, pokud jde o tvorbu úspor ve prospěch nezletilých, za určité období nakládala. Pokud by otec či soud zjistili jakékoliv skutečnosti, svědčící pro závěr o tom, že matka nespravuje jmění svých dětí s péčí řádného hospodáře, pak lze v této souvislosti učinit další konkrétní opatření.

V dané situaci tak ani odvolací soud neshledal důvod k tomu rozhodnout o povinnosti otce platit část mu vyměřeného výživného na konkrétní účet a ponechal jeho splatnost

k rukám matky nezletilých dětí, jejíž odpovědností pak, jako vychovatele, je to, jak bude s těmito finančními prostředky ve prospěch dětí nakládat.

Odvolací soud tak ve své podstatě shledal rozhodnutí soudu věcně správným a pokud přistoupil ke změně rozhodnutí soudu I. stupně, tak pouze ve výroku o dlužném výživném, a to jen vzhledem k dalšímu období, které uplynulo od rozhodování soudu I. stupně k datu rozhodování soudu odvolacího. S přihlédnutím k tomu, jak po rozhodnutí soudu I. stupně bylo výživné otcem ve prospěch nezletilých dětí hrazeno, stanovil odvolací soud nově dluh na zvýšeném výživném za dobu od 01. září 2010 do 31. srpna 2011 v částkách 140.000,- Kč pro nezletilého J. [redacted] a 105.000,- Kč pro nezletilého A. [redacted].

Tento dluh pak odvolací soud uložil otci zaplatit v delší, než zákonné třídenní lhůtě od právní moci rozhodnutí, a to ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozhodnutí, a to s přihlédnutím k výši tohoto dluhu a aktuálním majetkovým poměrům otce. I ohledně splatnosti tohoto dlužného výživného platí, že je splatné k rukám matky, která je povinna nakládat s těmito finančními prostředky dětí ve prospěch dětí s péčí řádného hospodáře. Tedy i tyto finanční prostředky by dětem měly do budoucna tvořit určité úspory, které je budou zabezpečovat v jejich potřebách do budoucna (samozřejmě s výjimkou aktuálních zvýšených výdajů, souvisejících s nástupem nového školního roku).

Z výše uvedených důvodů tak odvolací soud za podmínek § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně ve výroku II., ve znění opravného usnesení soudu I. stupně, změnil tak, jak je výše ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno; jinak rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř., jako věcně správný, potvrdil (ve zvýšených částkách, počátku zvýšení výživného, ve splatnosti výživného).

Vzhledem k částečně měnícímu charakteru svého rozhodnutí odvolací soud rozhodl nově o nákladech řízení mezi účastníky před soudem I. stupně, a to podle zásad, uvedených v § 146 odst. 1 písm. a), část věty první před středníkem o.s.ř., protože nezjistil existenci žádných výjimečných okolností případu, které by jej vedly k závěru o tom, že by některému z účastníků mohlo být právo na náhradu nákladů řízení přiznáváno; ostatně žádný z účastníků náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Podle stejných zásad pak odvolací soud rozhodl i o nákladech řízení mezi účastníky v řízení odvolacím.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **není dovolání přípustné.**

Pokud by povinný neplnil povinnost, uloženou tímto soudním rozhodnutím, řádně a včas, má oprávněný právo podat k soudu návrh na soudní **výkon rozhodnutí.**

V Praze dne 25. srpna 2011

JUDr. Šárka Kamenická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kateřina Šmídová